

ταλικής, καὶ 45 μαθητὰς· τὸ ἀλληλοδιδασκτικὸν τῶν ἀρρένων, δύο ἔχον διδασκάλους καὶ 203 μαθητὰς, καὶ τὸ τῶν κορασίων, δύο ἔχον διδασκαλίσσας καὶ 467 μαθητρίας. Ἰπάρχει δὲ καὶ ἰδιωτικὸν ἀλληλοδιδασκτικὸν εἰς 8 φοιτῶσιν 65 μαθηταί.

Προϊσταται δὲ τῶν σχολείων τῆς Κοινότητος ὁ ἡμέτερος Κ. Κ. Τύμπας, σπουδάσας ὡς γνωστὸν εὐδοκίμως κατὰ τὴν Ἑσπερίαν καὶ εὐδοκίμως διδάξας ἐν Ἑλλάδι, ἀνὴρ εὖ μάλα λόγιος, ἅμα δὲ καὶ χρηστὸς τὰ ἥθη καὶ σεμνὸς τοὺς τρόπους.

Ἐγνώρισα δὲ καὶ πολλοὺς τῶν ὁμογενῶν κατὰ τὰς τρεῖς ταύτας ἡμέρας, τοὺς μὲν ἐπισκεφθεῖς κατ'οἶκον, τοὺς δὲ ἰδὼν ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ, καὶ ἄλλοις ἐντυχὼν παρὰ τοῖς ΚΚ. Ἰ. Ἀντωνιάδῃ, Β. Γεωργαλᾷ καὶ Μ. Μαύρῳ, πρὸς οὓς ὀφείλω τὰ πρωτόλεια φιλοφρονησάτης ξενίας. Ἀλλὰ περὶ τῆς φιλογενείας τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὁμογενῶν θέλω ὁμιλήσει ἐπανερχόμενος ἐκ Κάρου, ὅπου προσκληθεὶς παρὰ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος μεταβαίνω μετ' αὐτοῦ ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας.

(*Ἔπεται συνέχεια.*)

ΣΠΟΥΔΑΙΟΝ ΠΑΡΟΡΑΜΑ.

—οοο—

Ἐν τῇ ἀριστερᾷ στήλῃ τῆς 269 σελίδος (στίχ. 45) παραλείθησάν τινες λέξεις· διορθωθήτω λοιπὸν ἡ φράσις ὡς ἔξῃς· «ὁμίλουν πλὴν τῆς ἰδίας γλώσσης καὶ τὴν γαλλικὴν, καὶ τὴν ἀγγλικὴν καὶ τὴν ἰταλικὴν καὶ αὐτὴν τὴν ἑλληνικὴν.»

ΚΑΡΜΕΝΣΙΤΑ.

(*Ἐπεισόδιον τοῦ Μεξικανικοῦ πολέμου.*)

(Τέλος. Ἰδε φυλλάδ. 319, 320, 321 καὶ 322.)

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἀνθρωπὸς τις σκεπασμένος μὲ μικρὸν ἐπενδύτην ἐξῆλθεν ἀπὸ μικρὸν δάσος, εἴκοσι σχεδὸν βήματα ἀπέχον, καὶ ἐπροχώρησε πρὸς αὐτούς· ἐβάδιζε δὲ μετὰ κόπου καὶ ἀργά.

— Βλέπω, εἶπε μὲ φωνὴν τρέμουσαν καὶ ὑπόκωφον, ὅτι δὲν μὲ ἠπάτησαν ὅλως διόλου. Ἡ ὥραία Κάρμεν καὶ ὁ σύζυγός της θὰ μὲ συγχωρήσουν.

— Λαμβέρτε! ἀνέκραξεν ἡ Κάρμεν δραμοῦσα πρὸς τὸν Γάλλον· Λαμβέρτε, σὺ εἶσαι!

Ἄν καὶ ἠσθάνθη ὁ Λαμβέρτος ἐκυτὸν συγχινηθέντα ὑπὸ τῆς ἐγκαρδίου φωνῆς τῆς νέας, ἐδίσταζεν ἀκόμη νὰ περιπτυχθῇ ἐκείνην, ἥτις κατὰ πάντα τὰ φαινόμενα ἦτον ἄπιστος.

— Ὁ γάμος περὶ τοῦ ὁποίου μὲ ὁμίλησεν ἡ Μανουελίτα; . . . ἐπιθύρῃσεν ὁ νέος.

— Σὲ ἐγέλασεν. Εἰς ἐμὲ εἶπεν ὅτι ἀνεχώρησες

χωρὶς νὰ μὲ περιμείνης! Ἄ! τὸ ἤξευρα ὅτι ἦτον ἀδύνατον. Θ' ἀπέθνησκα! Σὲ ἀγαπῶ τόσο! Λαμβέρτε, εἶπέ με καὶ σὺ ὅτι μὲ ἀγαπᾷς πάντοτε! Ὁ Θεὸς εἶναι καλὸς καὶ σὲ εἶμαι πιστή.

— Καὶ ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ! ἀνέκραξεν ὁ Ζουάβος. Δὲν θέλω νὰ μάθω τίποτε. Ἡ Μανουελίτα ἐφεύσθη, εἶμαι βέβαιος. Ἀφοῦ μὲ ἀγαπᾷς πάντοτε θὰ φύγωμεν ἀπόψε.

— Ἀφοῦ πρῶτον μὲ φονεύσης, εἶπεν ὁ Κύριλλος προχωρήσας.

— Ποῖος εἶναι αὐτός; ἠρώτησεν ὁ Λαμβέρτος.

— Ὁ Κύριλλος, εἶπεν ἡ Κάρμεν αἰγαλά. Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν ἀγάπην μας ἄφες με νὰ τὸν ὁμιλήσω. Κύριλλε, φίλε μου, ἐξηκολούθησε στραφεῖσα πρὸς τὸν νέον Μεξικανὸν, σὲ . . .

— Φθάνει, εἶπεν ὁ Κύριλλος ἀπωθήσας αὐτὴν μὲ ὀρμήν. Ὅταν σὲ εἶδα πρὸ ὀλίγου μόνην καὶ δυστυχῇ, ἐλησμόνησα τὴν ἀγανάκτησίν μου· ἀλλὰ καμμία δύναμις εἰς τὸν κόσμον δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ τιμωρήσω τὸν ἀντεραστὴν μου.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, κύριε, εἶπεν ὁ Λαμβέρτος, ρίψας τὴν μανδύαν του διὰ νὰ ἔχῃ ἐλεύθερον τὸν βραχίονα.

— Εἶναι πληγωμένος! ἀνέκραξεν ἡ Κάρμεν ριφθεῖσα μεταξὺ τῶν δύο νέων· Κύριλλε, ἡ γενναιότης σου. . . .

— Μὲ συγχωρεῖς, εἶπεν ὁ Λαμβέρτος ἐντόνως, ἐνόσω ὁ Γάλλος ἤμπορὴ νὰ σταθῇ ὀρθίος, ἔχει καὶ τὴν δύναμιν νὰ ἀντισταθῇ εἰς πάντα ἐχθρόν.

— Ὁ Ζουάβος! εἶπεν ὁ Κύριλλος ὅστις εἶχεν εἶχεν ἤδη ἀνασύρει τὸ ζῖφος του. . . . Καὶ τῶνόντι αὐτὴ ἡ φωνή, αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικά. . . . Δὲν ἤσουν πρὸ ἐνὸς μηνὸς εἰς τὴν μάχην τῆς Πουέβλας τοῦ Μεσκαλάν;

— Μάλιστα, κύριε.

— Δὲν ἐμβόηκες πρῶτος εἰς μίαν ποζάδαν;

— Ὅπου ἦν τρεῖς Μεξικανούς.

— Μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἐμὲ καὶ μὲ ἔσωσες τὴν ζωήν.

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ Λαμβέρτος ἦτον σύμπτωσις τοῦ πολέμου. Εἶναι ἀληθινὸν ὅτι ἔσωσα τὴν ζωήν σου, ἀλλὰ σ' ἐπῆρα καὶ τὴν ἀρρεβωνιστικὴν σου, ὥστε εἶμεθα ἴσα· καὶ ἠμπορεῖς χωρὶς κανένα διαταγμὸν νὰ μονομαχήσῃς μ' ἐμέ.

— Λυποῦμαι διότι εἶσαι πληγωμένος, εἶπε δισταζὼν ὁ Κύριλλος.

— Τόσον καλῆτερα διὰ σέ· δὲν θὰ ὑποχωρήσω, εἶπεν ὁ Ζουάβος. Προσοχή!

— Λαμβέρτε! ἀνέκραξεν ἡ ταλαίπωρος Κάρμεν κρεμασθεῖσα εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Ζουάβου, δὲν μὲ λυπεῖσαι λοιπόν! Ἄν σὲ φονεύσῃ, ἀποθνήσκω!

— Ταλαίπωρε ἀγγελε! ἀπεκρίθη ὁ Λαμβέρτος,

ἠτύχασε. Ἡ καρδία μου αἰσθάνεται καὶ πολὺ τὴν λύπην σου, ἀλλὰ δὲν εἶναι πρέπον ν' ἀγαπᾷς ἓνα δειλόν· καὶ διὰ νὰ σὲ προσφέρω τὸ ὄνομά μου, πρέπει νὰ ὑπερασπισθῶ σήμερον τὴν τιμὴν του.

— Ἐλα, ἃς τελειώσωμεν, ἐψιθύρισεν ὁ Κύριλλος, τοῦ ὁποίου τὴν αἵμοσταγὴ πληγὴν ἀνέξαιναν οἱ τρυφεροὶ αὐτοὶ λόγοι.

Μόλις δὲ διεσταύρωσαν τὰ ξίφη, καὶ πλῆθος Μεξικανῶν ἀκούσαντες τὰς φωνάς των ἔδραμον πρὸς αὐτούς. Καὶ τὸν μὲν Κύριλλον ἀναγνώρισαντες εὐθὺς τὸν ἀφῆκαν· ἀλλ' ὁ Λαμβέρτος παλαίων πρὸς τοὺς ἐπιτεθέντας κατ' αὐτοῦ, ἔσχισε τὰ μεξ-

Ἀλλὰ καὶ ὁ Κύριλλος, καταπνίξας τὸ αἶσθημα τῆς ζηλοτυπίας καὶ τῆς ὀργῆς, καὶ ὑπακούων μόνον εἰς τὴν φωνὴν τῆς εὐγνωμοσύνης, ἤνωσε τὰς παρακλήσεις του μετὰ τὰς τῆς ωραίας Μεξικανῆς.

Ὁ γέριον Χριστοδᾶλ τοὺς διέταξε νὰ σιωπήσωσι καὶ δὲν ἤργοπόρησε ν' ἀποφασίσῃ ὅτι ὁ αἰχμάλωτος ἔπρεπε νὰ τουφεκισθῇ, διότι ὑπωπτεύετο ὅτι ἦτο κατάσκοπος ἕνεκα τοῦ μεξικανικοῦ ἐνδύματος, τὸ ὁποῖον ἔφερεν ἐπὶ τῆς στολῆς του. Ὅτε δὲ ἐσκάλισαν τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ ζουάβου, εὔρον τὴν φωτογραφίαν τῆς ἀδελφῆς του, δύο γράμματα οἰκογενειακὰ καὶ τὸ μεξικανικὸν ἀριστεῖον.



Ὅρος Ὀριζάβα.

κανικὰ ἐνδύματα τὰ ὅποια ἐφόρει καὶ ἐράνη ἡ ὑπ' αὐτὰ στολὴ τοῦ ζουάβου.

— Γάλλος, ζουάβος! θάνατος! θάνατος! ἀνέκραξαν οἱ Μεξικανοὶ ὡς φρενόληπτοι.

Ἐνῷ δὲ ἡ Κάρμεν καὶ ὁ Κύριλλος ἐπροσπάθουν ματχίως νὰ σώσωσι τὸν Λαμβέρτον, ἔφθασαν ὁ δὸν Χριστοδᾶλ καὶ ὁ δὸν Φίλιππος.

Ἡ Κάρμεν ἔξω φρενῶν, ἐγονυπέτησεν ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς τῆς, παρακαλοῦσα αὐτὸν νὰ σώσῃ τὸν Λαμβέρτον.

— Εἶναι σύζυγός μου, εἶπεν, ὀρκίζομαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὅτι ἂν τὸν σκοτώσουν, θὰ σκοτωθῶ καὶ ἐγὼ εὐθὺς.

— Θὰ ἦναι βεβαίως αὐτὸ σημεῖον ἀναγνώρισεως κἀνενὸς Μεξικανοῦ προδότου τῆς πατρίδος του, εἶπεν ὁ δὸν Χριστοδᾶλ, ἐξετάζων μετὰ προσοχῆς τὸ ἀριστεῖον.

— Ἀπὸ ποῦ τὸ ἔχεις; ἠρώτησεν.

Ὁ δὲ Λαμβέρτος, ὅστις ὑπερήφανος ὢν δὲν ἐφοβεῖτο ποτὲ νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ὅτε ἀκόμη θὰ τῷ ἐπέφερε κίνδυνον·

— Τὸ ἐπῆρα, ἀπεκρίθη, ἀπὸ ἑνα γουεριλλέρον.

— Τὸ ἐκλεψες βέβαια ἀπὸ νεκρὸν, εἶπεν ὁ δὸν Φίλιππος παρατηρήσας καὶ αὐτὸς τὸ ἀριστεῖον.

— Ἐξ ἐναντίας ἦτον ἀρκετὰ ζωντανὸς ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος τὸ εἶχε, καὶ ἀπόδειξις εἶναι ὅτι μετ' ἐτουφέ-

κισε καὶ τὸ βόλι ἤγγισεν ὀλίγον τὸ πρόσωπόν μου.

— Καὶ σὺ τότε τὸν ἐφόνευσες;

— Ἦμουν μόνος ἐναντίων τριῶν. Ἐρωτήσατε τοῦτον τὸν *καθαλιέρον*, ἐπρόσθεσε δείξας τὸν Κύριλλον. Ἀνταπεκρίθην εἰς ἐκεῖνον ὅστις μὲ ἐκτύπησε καὶ τὸν ἐφόνευσεν. Αὐτὰ εἶναι τὰ δικαιώματα τοῦ πολέμου.

— Μὰ τὸν Θεόν! ἀνέκραξεν ὁ δὸν Φίλιππος, ἀναγνωρίζω αὐτὸ τὸ ἀριστεῖον! Ἐγὼ τὸ ἔφερα ἀπὸ τοῦ Μεξικὸν διὰ τὴν Μανουελίταν. Αὐτὴ δὲ, μὲ τὴν ἀδειάν μου, τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν ἀρραβωνιστικὸν τῆς Ἑστεβάν, τὸν υἱόν σου δὸν Χριστοβάλ. Ἰδοὺ, ἰδὲ τὰ ὀνόματά των τὰ ὅποια ὁ Ἑστεβάν ἐχάραξεν ἐμπροσθέν μου.

— Θεέ μου! εὐσπλαγχνίσου μας! ἐψιθύρισεν ἡ Κάρμεν.

Ὅτε ἤκουσαν ὅτι ὁ Ζουάβος εἶχε φονεύσει τὸν Ἑστεβάν, ὅστις ἐλατρεύετο ὑπὸ πάντων, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐξοχῆς τοῦ Χριστοβάλ ἤρχησαν νὰ ὑβρίζωσι καὶ ν' ἀπειλῶσιν αὐτόν. Ὁ δὲ δὸν Χριστοβάλ ἦτον ἀληθῶς παράφορος ἀπὸ τὴν ὀργὴν του.

Ἀπώθησε τὴν Κάρμεν, ἥτις ἐσώρετο εἰς τὰ γόνατά του, ἀπεμάκρυνε τὸν Κύριλλον μετὰ τοῦ αὐτοῦ βιαίου τρόπου καὶ λαβὼν τὴν μάχαιράν του ἔτρεξε νὰ τὴν ἐμβάψῃ εἰς τὸ αἷμα ἐκεῖνου ὁ ὁποῖος εἶχε φονεύσει τὸν υἱόν του.

— Ὁχι, ὄχι, ἀνέκραξέ τις ἐκ τῶν περιστάσεων, ὁ κατὰσκοπος αὐτὸς, ὁ δολοφόνος τοῦ φιλτάτου μας Ἑστεβάν δὲν πρέπει ν' ἀποθάνῃ τόσον ἔντιμον θάνατον. Πρέπει νὰ τὸν κρεμάσωμεν.

Ἡ ἀγρία αὕτη πρότασις ἐγένετο δεκτὴ παρ' ὅλων μετὰ μεγίστης χαρᾶς, καὶ ἤρχησαν νὰ προετοιμάζωσι τὸ μαρτύριον τοῦ ταλαιπώρου Γάλλου.

Ὁ Λαμβέρτος ὁμῶς, συλλογιζόμενος μᾶλλον ὅτι εἶχε φονεύσει τὸν ἀδελφὸν τῆς Κάρμεν ἢ τὸν ἰδικόν του θάνατον, ἐπροσπάθει νὰ ἴδῃ αὐτήν, τὴν ὁποίαν αἱ ἄλλαι γυναῖκες ἔσυρον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς. Τὸν δὲ Κύριλλον, ὅστις καὶ αὐτὸς εἶχε προσπαθήσει νὰ ὑπερκαπισθῇ τὸν Ζουάβον, τὸν ἔδεσαν ἐπὶ τινος δένδρου καὶ παρ' ὀλίγον νὰ χάσῃ καὶ αὐτὸς τὴν ζωὴν διὰ τὰς γενναίας του προσπαθείας. Ἐν τοσοῦτῳ ἐτοιμάσαντες ἐπέρασαν σχοινίον περὶ τὸν λαιμὸν τοῦ Λαμβέρτου, ὅστις κατέβαλε πᾶσαν δύναμιν διὰ νὰ ἀποχαιρετίσῃ τὴν Κάρμεν τὸ τελευταῖον. Πέντε ἢ ἕξ Μεξικανοὶ ἀνέσκηκωσαν αὐτὸν ἐπὶ τῶν ὤμων των, καὶ ἄλλος δέσας τὸ σχοινίον τῆς ἀγχόνης εἰς τὸν στερεότερον κλάδον δένδρου, ἔκραξεν·

— Ἐτοιμός!

Οἱ δὲ ἄλλοι ἀφῆκαν τὸν Ζουάβον, ὅστις ἐκρεμάσθη εἰς τὸν αἶρα.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἱππεύς τις, τὸν ὁποῖον ἕνεκα τῆς μεγάλης ταρχῆς δὲν εἶχον παρατηρήσει, ἔφθα-

σεν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης. Μεταξὺ τῶν φανῶν καὶ τῶν ῥητινωδῶν κλάδων οἱ ὁποῖοι ἐφώτιζον τὴν πένθιμον ταύτην σκηνὴν, εἶχεν ἰδεῖ μακρόθεν τὸ σῶμα τὸ ὁποῖον ἐκινεῖτο εἰς τὸν αἶρα. Ὅτε δὲ ἐπλησίασεν ἐκέντησε μὲ ὀρμὴν τὸν ἵππον, καὶ φθὰς ὡς ἀστραπὴ μετὰ τῶν Μεξικανῶν ἀπέκοψε διὰ τοῦ ξίφους τοῦ τὸ σχοινίον.

Οἱ δὲ Μεξικανοὶ ἀφῆκαν φωνὴν φρίκης καὶ δέκα μάχαιραι ὑψώθησαν εὐθὺς κατὰ τοῦ ἱππέως.

— Πῶς, οὕτω μὲ ὑποδέχεσθε! ἀνέκραξε ῥίψας τὸν ἐπενδύτην καὶ τὸν πῖλον ὅστις ἔκρυπτε τὸ πρόσωπόν του.

— Ὁ δὸν Ἑστεβάν! ἀνέκραξαν οἱ Μεξικανοί.

— Ὁ υἱός μου! ἀνερώνησε καὶ ὁ Χριστοβάλ, καὶ ὤρμησεν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Ἄλλ' ὁ Ἑστεβάν κύψας πρὸς τὸ σῶμα τοῦ Λαμβέρτου καὶ βελὼν τὸ ὠτίον πλησίον τοῦ στήθους του ἐφρόντιζε μόνον περὶ τοῦ Ζουάβου. Ἡ δὲ Κάρμεν κατορθώσασα νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἐρινύων, μετὰ τῆς γενικῆς συγκινήσεως τὴν ὁποίαν ἐπροξένησεν ἡ αἰφνιδία παρουσίᾳ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, ὤρμησε καὶ αὐτὴ πρὸς τὸν Λαμβέρτον.

— Σὲ εὐχαριστῶ, Θεέ μου! Ἡ καρδίᾳ του πάλαι ἀκόμη καὶ ἔφθασα ἐγκαίρως, ἀνέκραξεν ὁ νέος Βαλδός. . . . Ἀργότερα, φίλοι μου, ἀργότερα, ἐπρόσθεσε, στραφεὶς πρὸς ὅλους ὅτινες ἤθελον νὰ τὸν χαιρετίσωσι. Πρὸ παντὸς ἄλλου πρέπει νὰ σώσω τὸν ἀνδρεῖον αὐτὸν στρατιώτην.

— Διατί ὑπερκασιζέται τόσον τὴν ζωὴν ἐνὸς ἐχθροῦ σου; ἠρώτησεν ὁ πατήρ του.

— Ἐνὸς φίλου μου, εἶπε καλλίτερα. Σὲ ὀρκίζομαι ὅτι ἂν ὁ Ζουάβος ἐφονεύετο, θὰ ἐπέστρεφα εὐθὺς εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Γάλλων καὶ θὰ τοὺς ἔλεγα νὰ μὲ φονεύσουν διὰ νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν.

— Τί ἐννοεῖς;

— Κάρμεν! ἐψιθύρισεν ὁ Λαμβέρτος τοῦ ὁποῖου τὸ πρῶτον βλέμμα ἀπήντησε τὸ ἰδικόν της.

— Λαμβέρτε μου! ἀπεκρίθη ἡ ταλαιπώρος κόρη, ἥτις μὲ μόνην ταύτην τὴν λέξιν ἠρμήνευσεν ὅλην τὴν ἀγωνίαν, ὅλην τὴν εὐτυχίαν καὶ ὅλην τὴν ἀγάπην της.

Ἄν καὶ ὁ Ἑστεβάν ἠγαπᾶτο ὑπὸ τῶν γειτόνων καὶ τῶν ὑπηρετῶν του, τὸ κατὰ τῶν Γάλλων μῖσος ἦτο τόσον ζωηρὸν ἕνεκα τῶν ψευδῶν εἰδήσεων, ὥστε ἐδίσταζον ἀκόμη νὰ ἀφήσωσι τὸ θυμὰ των.

— Φίλοι μου, εἶπεν ὁ Ἑστεβάν, χρεωστῶ τὴν ζωὴν εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. Μὲ πῦρεν ἐκπνέοντα εἰς τὴν μάχην τοῦ Μεσκαλάν καὶ ἀντὶ νὰ μὲ ἐκδικηθῇ διὰ τὸν θάνατον τῶν συντρόφων του τοὺς ὁποῖους ἐφονεύσαμεν, μὲ ἔδωκε νερόν, μὲ ἔφερεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον καὶ μὲ ἐσύστησεν εἰς τοὺς συντρόφους του, ὡς καὶ εἰς τὸν χειρουργὸν ὅστις ἦτον φίλος καὶ συμπατριώτης του. Οἱ Γάλλοι μ' ἐπεριποιήθησαν ὡς ἂν

ἡμην ἰδικός των καὶ ἀφ' οὗ ἰατρεύθην ἡῦρα παντοῦ εὐγενεῖς καρδίαις αἱ ὅποιαι ἐπροσπάθουν νὰ με ὑπηρετήσουν καὶ νὰ καταστήσουν εὐάρεστον τὴν αἰχμαλωσίαν μου. Τέλος πάντων μὲ ἀφῆκαν, ἐμπιστευθέντες εἰς μόνον τὸν λόγον μου νὰ ἔλθω ἐδῶ καὶ νὰ διαπραγματευθῶ ἀνταλλαγὴν μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ προστάτου μου. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι φρονεῖοντες αὐτὸν μὲ καταδικάζετε εἰς θάνατον.

Ἐνῶ δὲ ὠμίλει οὕτω πρὸς τοὺς τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα ἀνθρώπους αἵτινες τὸν περιστοιχίζον, ὑπηρετῶνται τινὲς ὀδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ Κυρίλλου ἔφεραν εἰς τὴν οἰκίαν τὸν Λαμβέρτον, ὅστις εἶχε μὲν ἐντελῶς ἀναλάβει τὰς αἰσθήσεις του, ἀλλὰ δὲν ἐδύνατο ἀκόμη νὰ περιπατήσῃ. Ἡ Κάρμεν τὸν ἠκολούθει κρατοῦσα τὴν χεῖρά του καὶ περιθάλπουσα αὐτὸν διὰ τοῦ φλογεροῦ βλέμματός της.

Ὁ δὲ δὸν Χριστοβάλ, συλλογιζόμενος μόνον τὸν Ἐστεβάν, δὲν τὸν ἀφινεν οὐδὲ λεπτόν καὶ ἠτένιζε μετ' ἀγαλλιάσεως τὸν υἱόν, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε χάσει διὰ παντός. Ἐνῶ δὲ περιεπάτει τὸν ἡρώτα ἀδιακόπως.

— Πῶς λοιπὸν ἡῦραμεν ἐπάνω εἰς αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον τὸ ἀριστεῖον τὸ ὅποιον σὲ εἶχε δώσει ἡ Μανουελίτα; Ἡξεύρεις ὅτι ἡ Μανουελίτα εἶναι ἐδῶ;

— Ὁ πάππος της μὲ τὸ εἶπε. Πόσον εὐτυχὴς εἶμαι νὰ τὴν ἴδω καὶ πάλιν.

— Πλὴν δὲν μὲ εἶπες διὰ τὸ ἀριστεῖον.

— Ὅταν μία γαλλικὴ σφαῖρα μ' ἐπλήγωσεν εἰς τὸ στήθος ἐνόμισα ὅτι ἡμην χαμένος. Ἐδῶκα λοιπὸν τὸ αἵματωμένον ἀριστεῖον εἰς ἕνα φίλον μου ὅστις ἦτον πλησίον μου καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὴν Μανουελίταν μὲ τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν μου. Ἀλλ' ὁ ταλαίπωρος νέος ἐφανεύθη μετ' ὀλίγον ἀπὸ τὸν Λαμβέρτον, ὁ ὁποῖος μὲ ἔσωσε στιγμὰς τινὰς μετὰ ταῦτα, ἐμποδίσας τὰ ὅπλα τῶν συντρόφων του, τὰ ὅποια ἦσαν σηκωμένα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου.

— Πῶς ἔμαθαν οἱ Γάλλοι ὅτι αὐτὸς ὁ ζουάβος ἦτον αἰχμαλώτης μας ἐδῶ; Ἡμεῖς μόλις τότε τὸν συνελάβαμεν.

— Ἦτο κρυμμένος πρὸ ἐνὸς μηνὸς εἰς τὸ σπήλαιον τῆς Μουέρτας. Προχθὲς ἵππεύς τις ἔφερεν εἰς τὸ γενικὸν στρατόπεδον γράμμα τοῦ Λαμβέρτου διὰ τοὺς συντρόφους του. Ἐπειδὴ δὲ τὸν ὑπολήπτονται καὶ τὸν ἀγαποῦν πολὺ οἱ ἀρχηγοί του, ἠρώτησαν ἐμὲ ὁ ὁποῖος γνωρίζω τὸν τόπον, τί ἔπρεπε νὰ κάμουν διὰ νὰ τὸν σώσουν. Τέλος πάντων ἀπεφάσισαν νὰ μὲ στείλουν νὰ σὰς προτείνω ἀνταλλαγὴν.

— Καλά! εἶπαν ὁ γέρον Χριστοβάλ συστέλλων τὰς ὀφρὺς. Ἀλλ' ἐὰν συγκατατεθῶ εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν πῶς νὰ ἐκδικηθῶ τὴν τιμὴν μας.

— Τί ἐννοεῖς;

— Λέγω ὅτι ἡ ἀδελφὴ σου ἀγαπᾷ αὐτὸν τὸν Γάλλον, ὅτι τὸ εἶπεν ἐμπροσθεν ὅλου τοῦ κόσμου σήμερον, καὶ ὅτι θέλει νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ καὶ νὰ τὸν νυμφευθῇ.

Ἐνταῦθα ἐπῆλθε μικρὰ σιωπὴ· ὁ Ἐστεβάν ἐγένετο σκεπτικὸς καὶ ἐδίσταζε νὰ ἀπαντήσῃ.

— Περὶ τούτου, εἶπε τέλος πάντων, αὖριον ὁμιλοῦμεν. Ἄφες με πρῶτον νὰ ὁμιλήσω μὲ τὴν Κάρμεν. ἔχεις ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμὲ καὶ δὲν πιστεύεις νὰ φοβῆσαι νὰ μὲ ἀναθέσῃς τὴν φροντίδα τῆς τιμῆς τῆς οἰκογενείας μας.

— Ἦσουν πάντοτε τὸ καύχημα καὶ ἡ χαρὰ τοῦ πατρός σου, Ἐστεβάν; καὶ συγκατατίθεμαι εἰς ὅ,τι ζητεῖς, πλὴν ἂν ἤξευρες πόσον τὸ μεξικανικὸν μου αἷμα βράζει ὅταν βλέπω αὐτὸν τὸν Γάλλον!

Ὁ Ἐστεβάν, ὁ ὁποῖος εἶχε μάθει πολλὰ πράγματα καὶ χάσει πολλὰς προλήψεις κατὰ τὴν διαμονὴν του εἰς Ὀριζάβαν, ἐπροσπάθησε ν' ἀποδείξῃ εἰς τὸν πατέρα του πόσον ἡ μεξικανικὴ κυδέρνησις τοὺς ἡπάτα ὡς πρὸς τοὺς σκοποὺς τῶν Γάλλων· ἀλλ' ὁ ἀρχαῖος στρατιώτης τῆς ἀνεξαρτησίας εἶχε τὴν ιδέαν του καὶ δὲν ἤθελε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ τὴν ἀφήσῃ. Ὁ δὲ Ἐστεβάν διὰ νὰ μὴ τὸν παροργίσῃ περισσότερο, ἐγκατέλιπε τὴν ἐπικίνδυνον ταύτην ὁμιλίαν.

Ὅταν ἐφθασεν εἰς τὴν ἐξοχὴν ὁ Ἐστεβάν ἐφρόντισε μόνος νὰ περιποιηθῶσι καλῶς τὸν Λαμβέρτον, ὅστις ἀναλαβὼν τὰς δυνάμεις του ὠμίλει μὲ τὸν εὐγενῆ Μεξικανόν.

— Ἐστεβάν! ἀνέκραξεν ἡ Κάρμεν ἐναγκαλισθεῖσα τὸν ἀδελφόν της, ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἀνταμειψῇ! Χωρὶς σὲ θὰ ἀπέθνησκα μὲ αὐτόν Ἀδελφέ μου, καλέ μου Ἐστεβάν, πόσον σὲ ἀγαπῶ!

Καὶ ἔρρευσαν ἐλευθέρως τὰ δάκρυά της. Στηρίξασα δὲ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ἀδελφοῦ της ἐκλαυσε τόσον, ὥστε καὶ αὐτὸς δὲν ἤργοπόρησε νὰ συγκινηθῇ.

— Τὸν ἀγαπᾷς λοιπὸν πολὺ, Κάρμεν; τῇ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

— Περισσότερον ἀπὸ τὴν ζωὴν μου, περισσότερο ἀπὸ τὴν ψυχὴν μου! ἀπεκρίθη ἡ νέα ἐντόνως.

— Καὶ θέλεις νὰ τὸν νυμφευθῇς, νὰ τὸν ἀκολουθήσῃς;

— Ἀφ' οὗ τὸν ἀγαπῶ!

— Καὶ νομίζεις, εἶσαι βεβαία ὅτι ἐκεῖνος, ἀφ' οὗ ἐπιστρέφει μεταξὺ τῶν συμπατριωτῶν του, θὰ φυλάξῃ τὴν ὑπόσχεσίν του;

Ἡ Κάρμεν ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ της πλήρες εὐγενοῦς ἐμπιστοσύνης.

— Κύτταξέ τον, εἶπεν εἰς τὸν Ἐστεβάν δεικνύουσα τὴν καθαρὰν καὶ εὐγενῆ φυσιογνωμίαν τοῦ νέου Γάλλου.

— Θάϊδωμεν, ἐψιθύρισεν ὁ Ἑστεβάν νικηθεὶς σχεδὸν ἀπὸ τὴν δύναμιν τοῦ αἰσθήματος τῆς ἀδελφῆς του. Πῶς δὲν εἶδα ἀκόμη τὴν Μανουελίταν; ἤρωτησε μετ' ὀλίγον ὁ νέος Μεξικανός. Ἐν τοσούτῳ εἶναι ἐδῶ.

Ἡ δὲ Κάρμεν ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς· ἔπρεπε βέβαια νὰ μάθῃ ὁ Ἑστεβάν τὴν σκληρὰν ἀλήθειαν περὶ τῆς ἀρράβωνιστικῆς του· ἀλλ' ἡ Κάρμεν δὲν ἐδύνατο νὰ ἀνταμείψῃ τὴν καλωσύνην τοῦ ἀδελφοῦ της διὰ τῆς λυπηρᾶς διηγήσεως τῆς διαγωγῆς τῆς ἀρχαίας φίλης του.

Ἀνησυχῶν δὲ διὰ τοὺς δισταγμοὺς καὶ τὰς διακεκομένας φράσεις τῆς ἀδελφῆς του, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου καὶ ὑπῆγεν εἰς ἀναζήτησιν τῆς Μανουελίτας. Μεγάλως ὁμῶς ἠπόρησεν ὅτε ἔμαθεν ὅτι ἡ ἀρράβωνιστικὴ του ἀνεχώρησε τὴν νύκτα μετὰ τοῦ πάππου της χωρὶς ν' ἀποχαιρετίσῃ κανένα. Ἐπανελθὼν δὲ τεταραγμένος εἰς τὸ δωματίον ὅπου ἡ Κάρμεν περιποιεῖτο τὸν θησαυρόν της, ἤρχισε νὰ τὴν ἐρωτᾷ, καὶ τὴν ἠνάγκασε νὰ τῷ διηγηθῇ ὅτι ὁ Λαμβέρτος τῇ εἶπε περὶ τῆς κακῆς καὶ ἀπίστου διαγωγῆς τῆς Μανουελίτας. Ἄν καὶ ὁ Ζουάβος μεγάλως ἐμετρίασε τὴν ἀλήθειαν καὶ δὲν ἐξέθεσε πολὺ τὴν Μανουελίταν, ὁ Ἑστεβάν ὁμῶς ἤκουσεν ἀρκετὰ, ὥστε ἐπείσθη περὶ τῆς διπλῆς προδοσίας τῆς μνηστῆς του. Εὐτυχῶς ὁμῶς ἔμαθε ταῦτα ὅτε ἦτο βεβαρημένος ὑπὸ τόσων ἄλλων ἀσχολιῶν, ὥστε τῷ ἔκαμαν ὀλιγωτέραν ἐντύπωσιν ἢ ἂν τὰ ἐμάνθανεν εἰς ἄλλας περιστάσεις.

Ἡ ἐπαύριον ὑπῆρξεν ἡμέρα πλήρης συγκινήσεως. Ὁ δὲν Χριστοβάλ δὲν ἤθελε νὰ συγκατατεθῇ εἰς τὸν γάμον τῆς κόρης του μετὰ Γάλλου, καὶ αὐτὸς ὁ Ἑστεβάν μετὰ λύπης ἐνέδιδεν εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς Κάρμεν. Αὕτη δὲ, ὡχρὰ, κατηφὴς καὶ σιωπηλὴ ἀπεκρίνετο εἰς ὅλας τὰς δυσκολίας λέγουσα·

— Ἀφ' οὗ ἀγαπῶ τὸν Λαμβέρτον, θὰ τὸν ἀκολουθήσω.

Ὅτε δὲ διεδόθη εἰς τὰ περίχωρα ὅτι Γάλλος ἀξιωματικὸς εὕρισκετο εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦ δὲν Χριστοβάλ, πολλοὶ ἀρχαῖοι πολεμισταὶ καὶ ἄλλοι ἱππεῖς ἐδραμον ἐκεῖ μὲ σκοποὺς ὅχι πολλὰ εὐμενεῖς πρὸς τὸν αἰχμάλωτον. Ὁ δὲ Ἑστεβάν, φοβούμενος μήπως συμβῇ τι ἀπεικταῖον, ἀπεφάσισε νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ νυκτὸς μετὰ τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ του. Μὲ ὅλας δὲ τὰς παρακλήσεις του νὰ μείνῃ ἡ Κάρμεν εἰς τοῦ πατρὸς της καὶ νὰ ἔλθῃ αὐτὸς νὰ τὴν ζητήσῃ τὴν ἐπιούσαν, ἡ νέα ἐπέμενε νὰ ἀναχωρήσῃ μετ' αὐτοῦ. Ἐφοβεῖτο ἡ ταλαίπωρος νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὸν ἀρράβωνιστικόν της καὶ τὸν ἠκολούθησεν. Ὁ δὲ δὲν Χριστοβάλ, ὅστις δὲν ἤθελε νὰ φανῇ εἰς τοὺς συμπατριώτας του ὅτι συγκατετέθη νὰ συγγενεύσῃ μὲ ἐχθρόν της πατρίδος του, ἐπροσποιήθη

ὅτι ἠγνόει τὴν ἀναχώρησιν τῶν τέκνων του καὶ τοῦ αἰχμάλωτου.

Χάρις εἰς τὴν συνδρομὴν τοῦ Ἑστεβάν καὶ τοῦ Κυρίλλου, ὅστις ἠθέλησε νὰ συντροφεύσῃ τὸν ἀντεραστὴν του, ὁ Λαμβέρτος ἔφθασε χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτε ἕως εἰς τὸν πρῶτον σταθμὸν τῶν Γάλλων. Ἐκεῖ ὁ Κυρίλλος ἀπεχαιρέτισε τὸν Γάλλον καὶ τὴν Καρμενσίταν. Μετὰ βαθείας δὲ συγκινήσεως ἀπεχωρίσθησαν καὶ ὁ νέος Ζουάβος καὶ ἡ νέα κόρη ἀπὸ τὸν ἐντιμον Μεξικανόν, εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ὁποίου ὑπερσχυσεν ἡ φωνὴ τῆς εὐγνωμοσύνης ἀπὸ τὰς συμβουλάς τοῦ ἐρωτος καὶ τῆς ζηλοτυπίας.

Ὁ δὲ Ἑστεβάν ὑπῆγεν ἕως εἰς Ὀριζάβα, ὅπου ἔμεινε μέχρι τοῦ γάμου τῆς ἀδελφῆς του. Καὶ ἀφ' οὗ ἡσπάσθη τοὺς νεονύμφους ἐπέστρεψεν εἰς τοῦ πατρὸς του, βεβαιώσας ὁμῶς τοὺς φίλους τοῦ Ζουάβους ὅτι ποτὲ πλέον δὲν θὰ ἐπολέμει ἐναντίον τῶν Γάλλων. Εἰς ἀνταμοιβὴν τῶν πληγῶν καὶ τῆς ἀνδρείας του ὁ Λαμβέρτος ἔγινεν ὑπολοχαγός, καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου του ἐφόρεσε πρώτην φορὰν τὰ σημεῖα τοῦ βαθμοῦ του.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

ΒΙΩΝ.

ΔΙΚΑΝΙΚΑ.

—οοο—

Αἰκίαι καὶ τραύματα ἐκούσια, ἐπανεγκόντα τὸν θάνατον στρατιωτικοῦ τινος, ἀλλ' ἄνευ προθέσεως. — Πλαστογραφία καὶ κλοπὴ διὰ τηλεγραφημάτων, καὶ περὶ τοῦ πῶς ἀγοράζει τις δωρεὰν τροφίμα. — Ἵπουργός καὶ ταμίης. — Τυποκλοπία φιλοσοφική. — Ποῦ εὕρισκονται οἱ ἀπαγωγεῖς τῶν δύο περιφθήμεν γυναικῶν τοῦ ἱπποδραμίου τοῦ Σουλὲ μετὰ τὴν ἀπότισιν τῆς ἀποζημιώσεως. — Δις συγχωρεῖν οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ, δις δ' ἐξαμαρτεῖν γυναικὸς σοφῆς. — Πῶς ἡ ἀνάκρισις δὲν ἀπολήγῃ πάντοτε κατὰ τοῦ ἀνακρινομένου.

Πράγμα σπάνιον ἐν Γαλλίᾳ — οὐχὶ δὲ καὶ πανταχοῦ τῆς Εὐρώπης — στρατιῶται ἠτάκτησαν ἐν σώματι, οὕτως εἰπεῖν, ἐπιτεθέντες κατὰ πολιτῶν. Παρὰ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην d' Angely, ἐσπέραν τινὰ ἐορτῆς συνεπλάκησαν στρατιῶται πρὸς χωρικοὺς περὶ τὴν ἐνδεκάτην, καὶ θωρακοφόρος τις (cuirassier) τοῦ καλούμενος, μὴ ἀναγνωρισθεὶς ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ὡς ἐνδεδυμένος πολιτικᾷ, ἐπληρώθη θανατηφόρως. Συνελήφθησαν λοιπὸν οἱ αἵτιοι τοῦ θανάτου στρατιῶται καὶ κατηγοροῦνται ὅτι ἄνευ προθέσεως ἐφόνευσαν τὸν θωρακοφόρον τοῦ. Οἱ κατηγορούμενοι ἀρνοῦνται τοῦτο, ἐκ μόνης τῆς ἀναμνήσεως τοῦ ἀποθανόντος συντρόφου των συγκινούμενοι, λέγοντας δὲ ὅτι αὐτοὶ δὲν τὸν ἐφόνευσαν, οὐτ' ἐξ ἀπροσεξίας. Ἐν τούτοις οἱ μὲν πολιτικοὶ μάρτυρες